

Waatke, mo armad head wennad ja öed!
Önnisteggia ütles: „Laske need lapsokes-
sed minno jure tulla,“ (Luk. 18, 16.) — ag-
ga ei põlga ka ühtki wanna ärra neist, kes
ta jure tahhab miina.

Seateggeminne toob kässo.

Üks Prantsussema külla kirrikoõppetaja,
kui ta õhto wäljast tulli, olli öiete ärrawäs-
sind. Ta olli waatmas käinud ühte perre-
konda, kus suur waesus ja peälegi haigus
maias olli. Wanna auwäärt õppetaja, kui
ta waesid innimesse pühha kirja sannadega
olli kinnitanud, andis neile ka omma pisko-
rahha warrandusse, mis temmal jures olli.
Kui ta keppe warral tassafeste koio pole
läks, mõtles ta sedda, mil kombel ta waes-
tele ja häddalistele abbiks woiks olla, —
sest et temma ennese joud fuigi kaugele ei
ullatand.

Kui ta koio ukse tahha sai, kulis ta toas

suurt waidlemist: postimees olli ühhe pakki-
kesse tonud, ja perreemmand ei tahtnud ni
paljo postirahha anda, kui postimees tahtis.

Pakkike olli raske kui seatinna tomp —
olli tulnud Kaliforniamaal (seält, kus paljo
kulda leitakse), ja õppetaja nimmi peäl, et
se temma kätte piddi sama, — ta maksis
postimehhele ärra, ja postimees läks omma
teed.

Ta wõttab pakkikesse lahti, ja ennä im-
met! terwe kang selget kulda, seddel jures,
kus sannad peäl luggeda: „Kirrikoõppetaja
B. kätte. Se pisko and tunnistago, et
mo südda teid iggaweste tännab, 1848ma
aasta 28ma leikusse ku päwa pärrast. —
Kaarli W. Brantsisko linnas, Kalifornia-
maal.“

Se luggo olli nenda: Kolme aasta eest
olli sesamma õppetaja ka ühte haiget waat-
mas käinud. Kui ta koiopole olli tullemas,
näggi ta ühhe nore mehhe, kelle filmist ta
näggi, et ta südda head ei tunnistand.

Wanna õppetaja hakkas tedda armsa san-